

Duran Boz

01.01.1958'de Kahramanmaraş'ın Hacıyüplü köyünde doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Kahramanmaraş'ta tamamladı. Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden mezun oldu. Çamaş ve Ağabeyli Ortaokullarıyla Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesi ve Mehmet Gümüşer Anadolu Lisesinde görev yaptı. Hâlen Kahramanmaraş Kız Anadolu İmam Hatip Lisesinde çalışmaktadır. Evli, altı çocuk babasıdır.

Yazı çalışmalarına, bir grup arkadaşıyla birlikte *Işık* gazetesi ve *Kelam* dergisinde başladı. Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde öğretmenlik görevini sürdürürken okulun çıkardığı *Dost* dergisiyle Kahramanmaraş Yıldırım Beyazıt Anadolu Lisesi ve Mehmet Gümüşer Anadolu Lisesinin çıkardığı *Dört Mevsim Düşünce* dergilerinin yayın yönetmenliğini yaptı. Şiir ve yazılarını; *Edebiyat*, *Yeni Sıla*, *İkinci Yazılar*, *Kayıtlar*, *Yedi İklim* ve *Hece* dergilerinde yayımladı.

Şiir ve yazılarında Ömer Erinç adını kullanmaktadır.

Yeni çalışmalarını şiir, deneme, biyografi alanlarında sürdürmektedir.

Eserleri: *Turna Gözleri ve Karanfil* (Şiir, 1991), *Geniş Zaman Süvarileri* (Şiir, 1999), *Bir Şimdiki Zaman Şairi Mehmet Âkif Ersoy* (Biyografi, 2008), *Yahya Kemal Kitabı* (Biyografi, 2008), *Kitaba Çağrı Smavında İnsan* (Seçki, 2009), *Yazarların Şebri Kabramanmaraş* (Seçki, 2009), *Şiirli Şebir Kabramanmaraş* (Seçki, 2009) *Kabramanmaraş Öykü Günleri* (Erdoğan Aydoğan'la birlikte) (Sempozyum Bildirileri, 2010), *Seferî Yazılar*, (Deneme, 2010), *Düşünen Kalem Nuri Pakdil* (Hüseyin Su ile birlikte) (Sempozyum Bildirileri, 2011), *Çok Sesli Bir Yazar Rasim Özdenören* (Sempozyum Bildirileri, 2011), *Kitaba Çağrı* (Seçki, 2012), *Kabramanmaraş Türküleri ve Oyun Havaları* (H. Fatoş Derebent ile birlikte) (2012), *Okuma Hikâyeleri* (2013), *Büyük Doğu'nun Rubu Necip Fazıl Kısakürek* (2013), *Yazma Hikâyeleri* (2014).

Büyük Doğu'nun Ruhu
Necip Fazıl Kısakürek

Duran Boz

Adanmış Bir Ömrün Bilançosu “Büyük Doğu”

İnsan kendine baka baka büyür. Yürüyüşünden edindiği eylem diliyle direnç devşirir. Bir kalbe sahip olmanın güzelliğini yaşar hep. Akıp giden tutum alışların yatağına belenmez. İradeli oluşun fişkleriyle yankılaştır yeryüzünde.

Necip Fazıl, ömrünü heder etmemeye ant içer her bakımdan. Onun çocukluğundan itibaren geçtiği dönemeçlerin kökenini burada aramak gerekir. Aza fit olmayan yanıla bütünü elde etmeye azmedişi, şairin kararlı tutumunu açığa çıkarır.

Üstad'ın kamus'unda yenilgi kavramı yer almaz. İstasyonda treni kaçırmışını bile kabullenemeyen Necip Fazıl, durumun yakın şahidi bir tanıdığına “Kovdum gitti.” deme cesaretini yakıştırır kendisine. Yaşantısının bütün karelerinde bu tavrın ilmek ilmek dokunuşu görülür.

Sentetik yaklaşımların organizmasında dolaşımına izin vermeyen tutumuyla *Büyük Doğu*'ya yatırım yapar. Şahsiyetçi, maveracı, ruhçu bir zeminden beslenen düşünce derinliğiyle, kökleri Âdem'in yeryüzü yürüyüşünden hız alan bir dü-

şünüşün izini sürer. Büyük bir bağlanışla, içtenlikle yapar yaptıklarını.

Büyük Doğu, bir kavgayı omuzlayışın öncü dilidir Anadolu'da. Bu dille konuşmanın zorlukları vardır elbette. *Büyük Doğu*'nun çıkış günlerindeki edebiyat kamusu, Necip Fazıl'a karşı cephe açmanın dersine sımsıkı çalışır. Dönemin siyasal gündem belirleyicileri de *Büyük Doğu* karşıtı cephenin mühimmatına katkıda bulunur. Küçük bir kıpırdanışa bile tahammül gösterilmez o günlerde. Büyük bir yarma harekâtı ile kuşatma yarılır sonunda.

Onun içindir ki *Büyük Doğu*'yu adanmış bir ömrün bilançosu olarak okumak, anlamak gerekir. Söz konusu bilançoğu oluşturan külliyatta, Necip Fazıl'ın doku/n/madığı bir kareye rastlamak imkânsız denemek olur.

1943'le 1978 yılları arasındaki 36 yıllık *Büyük Doğu* külli-yatı, hem Türkiye insanına bir ufuk aşlar, hem de Anadolu coğrafyasının sınırlarını aşan bir sesin yeryüzüne taşınmasına zemin olur. Bundan dolayıdır ki Necip Fazıl'ın heder edilmiş zamanlarına ağıt yakmak yerine hohlaya hohlaya büyüttüğü zamanlara dikkatlice bakmak gerekir. Çünkü söz konusu dikkatli bakışla Anadolu çoraklaşmaktan kurtulur da şuurdan şiire, hikâyeye, tiyatroya, biyografiye, tarih okuma önerilerine açılan bir hayatın mevzi kazanma deneyimi yakın noktadan okunabilir. Böylesi bir okuyuş ise ufuksuz kalmaya inat mehtabı kuşatmaya yöneltir insanımızı.

Büyük Doğu'nun Ruhu Necip Fazıl Kısakürek

{1}

*Bir şey koştu benden, şey, her şeyi tutan bir şey,
Benim adım Bay Necip, babamınki Fazıl Bey;¹*

Necip Fazıl, 26 Mayıs 1904'te², Çemberlitaş'tan Sultanahmet'e inen sokaklardan birindeki "yirmi odalı" bir konakta doğar. O günlerde Boğaziçi'nde satın aldığı yeni köşkünde ikamet etmekte olan Mehmet Hilmi Efendiye; göz nuru, gönül aydınlığı biricik erkek torununun yeryüzüne teşrifini babası Abdülbâki Fazıl Bey müjdelers.

Konakta, gelenekli bir ad koyma merasimi düzenlenir. Kulağına okunan ezanla, zaman içinde Anadolu'yu bir aksi-

¹ Necip Fazıl Kısakürek, *Çile*, Büyük Doğu Yay., İstanbul 2013, s. 406.

² Orhan Okay, *Necip Fazıl Kısakürek* adlı eserinde çeşitli kaynaklarda Necip Fazıl'ın doğum tarihi olarak 1903'ten 1907'ye kadar değişik yılların gösterildiğini zikreder. Necip Fazıl'ın kendisinin ise 26 Mayıs 1320/1904/Rebiülevvel 1323 tarihini doğum tarihi olarak verdiğini belirtir. Söz konusu hicri ve mâli yılların milâdi karşılığının 1904 değil 1905 olduğundan hareketle Necip Fazıl'ın 1905'te doğduğunu ileri sürer. Bizim çalışmamızda ise 1904 tarihi esas olarak alınmıştır.

yon sahnesine dönüştürecek bu çelimsiz, koca kafalı çocuğa “Ahmet Necip” adı verilir. Konağın ruhu durumundaki Mehmet Hilmi Efendi; bir dönemin Maraş müftüsü babasının dünya diliyle çağrıldığı ismin yeni doğan bu çelimsiz çocukta yaşatılmasını buyurur.

Mehmet Hilmi Efendi, Necip Fazıl’ın sağ kolunda gördüğü “ben”le babasındaki “ben” arasında birebir ilişki kurar. Onun elinin parmakları ve mafsal yerlerindeki kırışıklıkları da babasınıninkilere eş tutarak öptükçe öper. Babasına yönelik sevgisini, biricik erkek torunu Necip Fazıl’da diri tutmak ister. Soy kütüğünün baba kanalından soylayacağı ruhun gelişip serpilmesine özel ihtimam gösterir.

Mehmet Hilmi Efendi, yaşadığı sürece Necip Fazıl’a bitişik bir hayat sürer. Onu hiçbir zaman yanından ayırmaz. Ne ki büyükbabasının gözdesi, Necip Fazıl’ın çelimsiz hâline bakıp onun durumuna yakından tanıklık edenler, “Yaşamaz bu çocuk!”³ dönencesinde gider gelir. Her hâlükârda yaşatmayı dileyenden umut kesilmeyeceği inancına ırak düşmeyi de sindiremezler içlerine. Kendilerine arz üzerindeki canlılığı var edişin asıl mihrakına teslimiyetin ötesinde çıkış yolu aramazlar. Umudu sımsıkı kuşanmaktan gayrı yol kalmaz geriye!

Necip Fazıl, büyükbabasının ruhu ve konağın en genç horantası olarak başlar hayata. Çocukluk evresini hastalıklarla senli benli geçirir. Hastalandığı zamanlarda onun ateşini alsın diye alnında daima sirkeye batırılmış bezler gezdirilir. Yüksek ateşlerle çarpıştığı hayatı boyunca, çocukluk günlerinden aşına olduğu “*keskin bir sirke ve hasta*

³ Necip Fazıl Kısakürek, *O ve Ben*, Büyük Doğu Yay., İstanbul 2011, s. 17.

odası kokusu"⁴nu belleğinden çıkaramaz. Çocuk Hastalıkları Mütessası Kadri Reşit Paşa⁵, Necip Fazıl hastalandığında onun başucunda biter.

Büyükbabası Mehmet Hilmi Efendi'nin "*akl-ı evvel torunu*"⁶ olmak payesine layık görülen Necip Fazıl, aile doktoru Kadri Reşit Paşa'nın da "*benim büyük küçüğüm*"⁷ seslenişinin başmuhatabı olur.

Necip Fazıl, çocukluğunda umulmadık mazarratlıklar icat eder. Bütün köşk ahalisini birbirine katacak yaramazlıkların devridaimine bırakır gövdesini. Sarıyer'deki köşkün üst katında beşikten düşüp merdivenlerde yuvarlandığı zaman iki yaşını sürer. Hane halkı, Mehmet Hilmi Efendi önde olmak üzere merdivenlerden aşağı yuvarlanan Necip Fazıl'ı tutmak için koşuşur. O, sonraları annesine söz konusu yuvarlanma hadisesini anlattığında, bu yuvarlanma olayının aynen vuku bulduğu hususunda annesiyle hemfikir olur.

İstanbul'a gelen ilk otomobillerden birini Necip Fazıl'ın babası Abdülbâki Fazıl Bey satın alır. Bahçede, tamir için otomobilin tekerlekleri takozlarla hafiften havaya kaldırılır. Necip Fazıl ise herkesten habersiz, gizlice arabanın altına girip otomobilin aksamını kurcalamaya koyulur. Bu olay, şair üç dört yaşlarındayken meydana gelir. Birdenbire otomobilin motoru çalıştırılır. Tekerleğin pul pul demirli lastiği Necip Fazıl'ın başına çarparak sağ kaşının üstünde derin bir yara açar. Necip Fazıl, kanlar içinde yere serilir. Söz ko-

⁴ Necip Fazıl Kısakürek, *O ve Ben*, Büyük Doğu Yay., İstanbul 2011, s. 19.

⁵ Soyadı Kanununun çıkışıyla Anday soyadını alan Kadri Reşit Paşa, Melih Cevdet Anday'ın babasıdır.

⁶ Necip Fazıl Kısakürek, *O ve Ben*, Büyük Doğu Yay., İstanbul 2011, s. 12.

⁷ Necip Fazıl Kısakürek, *O ve Ben*, Büyük Doğu Yay., İstanbul 2011, s. 20.

nusu olayın ardından günlerce yatakta kalır. O günlerden kalma yara izini ise ömür boyu alnında taşır. Bir keresinde de kimseye çaktırmadan kaymak yerine kireç kaymağı yer. Bu durumun büyükbabasına duyurulmaması konusunda konaktaki herkes ağız birliği eder.

Elbette Necip Fazıl'ın oyunbazlıklarının bunlarla sınırlı kalması düşünülemez. *O ve Ben*'de anlattığı üzere sözü edilenlerden çok daha fazlasını yürürlüğe koyar. Çocukluğunda çeşit çeşit uçarılıklar sergileyerek ev halkının korkudan korkuya yolculuklara çıkmasının temel nedeni olur. Her defasında da büyükbabasının muhafızlığını yanı başında hisseder. Onun kendisine yönelen merhametine teslim eder mevcudiyetini. Konak halkıyla aralarındaki ses geçirmez zırhın epriyip dökülmesine de razı olmaz. Çocukça bir tez canlılık içerisinde yapar, düşten ürperip de eylem dünyasına aktardıklarını.

Hareketli yapısıyla yerinde duramazlaşan şair, aklına estiği gibi yaşamının burçlarında dolaşır. Kısa süreliğine de olsa büyükbabasının hamiliğini üzerinde hissetmesi nedeniyle beklenmedik uçarılıklar icat etmenin dünyasına yolculuklar düzenler. Kendisine yönelen olumlu olumsuz bütün ilgilerin karşılığını fazlasıyla verir. Çocukluk evreninden boy veren sempatik tutumların dal uçlarına akar daima.

Kıvrak zekâsının dip dalgalarına gide gele umulmadık davranışlarıyla etrafındakileri büyüler. Bütün eyleyişlerinin altyapısını oluşturan hünerlerin sergeninden seçtikleriyle büyükbabasını hayretler içinde bırakır. Onun, her an kendisine bitişik yaşamasına imkân hazırlar. Yanı başında yaşayanlara, zamanla kıvılcımlaşacak tavırların oymağından dalgıçlıklar öğretir. Çocukluğuna yönelik alâkaların dallanıp yapraklanmasına ilişkin ustalığını boşaltır ortalığa.

Necip Fazıl'daki tutum alışların arka planını içeriden okuyabilmek için onun üstün idrak kabiliyetinin irdelenmesi gerekir. Yaptıklarında çocukça da olsa bir amaçlılık gözetilen şair, yele verilmiş yaşamakların izini sürmez. Bir gayeye adanmışlık hâli içerisinde çocukluğun evreninden gösteriler düzenler. Herkes tarafından görülsün, beğenilsin iştiyakıyla muzipliklerine her gelen gün yenilerini ekler. “Akl-ı evvel” torun olmanın kazanımıyla uçlarda gezinir.

Necip Fazıl'ı kimileyin zekâ testlerinden geçiren Mehmet Hilmi Efendi, onun çocuk yaştaki ezberleme yeteneğine hayran olur. Bundaki haklılığını ispat etmek için Necip Fazıl'la birlikte diğer torunlarını da önü sıra dizer. Herhangi bir “divan”ı açarak ondan rastgele beyitler okur. Sonra da sırasıyla okuduğu beyitleri torunlarından tekrarlamalarını ister. Okunan beyitleri, Necip Fazıl dışında hiçbiri tekrarlayamaz. Mehmet Hilmi Efendi de her defasında ezberden okuduğu beyit karşılığında Necip Fazıl'a bir altın verir. Diğer torunlarına ise sadece çil kuruşları dağıtır. Böylesi zamanlarda, “*Nasıl sevmeyeyim akl-ı evvel torunumu?*”⁸ diyerek ona yönelen âşikane bağlılığının gerekçesini temellendirmek tutumunu dışa vurur. Konağa gelen misafirlere bir tiyatro perdesi gibi Necip Fazıl'ın zekâ sahnesini açmaktan daha üstün bir haz tanımaz. Misafirler gittikten sonra da onu kem nazarlardan korumak için tütsüler üstünden atlatır. Bulunduğu her yerde başköşeyi ona ayırır. Ona yönelişindeki gerçekliğin herkesçe bilinip anlaşılmasını ister. Olan bitenler karşısında Necip Fazıl da ilgi odağı oluş hâlini boşa çıkarmamak için çırpınır. Çocukluğun payitahtından neşet eden bütün maharetlerini serer ortalığa.

⁸ Necip Fazıl Kısakürek, *O ve Ben*, Büyük Doğu Yay., İstanbul 2011, s. 12.

{2}

Üç katlı abşap evin her katı ayrı âlem!
Üst kat: Elinde tesbih, ağlıyor babaannem,
Orta kat: “Mavs” oynayan annem ve âşıkları,
Alt kat: Kızkardeşimin “Tamtam”da çılgınlıkları.
Bir kurtlu peynir gibi, ortasından kestiğim;
Buyrun ve maktaindan seyredin işte evim!
Bu ne hazin ağaçtır, bütün ufkumu tutmuş!
Kökü iffet, dalları taklit, meyvesi fubuş...
Rahminde cemiyetin, ben doğum sancısıyım!
Mukaddes emanetin dönmez dâvacısıyım!⁹

Dört katlı konağın birinci katında taş zeminli büyük yemek odası ve resmî ziyaretlere mahsus odalar, ikinci katında teklifsiz misafirlere ait büyük salonla sofa ve arka bahçeye bakan salonun yanı sıra oraya karanlık bir koridorla bağlanan Mehmet Hilmi Efendi'nin kitap odası, üçüncü katta yatak odaları, dördüncü katta ise tahtaboşlar yer alır. Tahtaboşların bulunduğu kısım Yedikule'den gelen trenlere bakar. Bütün bu mekânlar Necip Fazıl'ın çocukluk hatıralarının “*bucak bucak kan lekelerini taşıır.*”¹⁰

Şairin doğduğu bu dört katlı konakta; İstanbul Cinayet Mahkemesi ve İstinaf Reisi Maraşlı Kısakürekzâde Mehmet Hilmi Efendi ve ailesinin yanı sıra “aşçı ve yamakları, birçok uşak, dadı, kadın hizmetçi, zenci köle, arabacı” yaşar. Aynı zamanda Abdülbâki Fazıl Bey'in Fransızca öğretmeni Necip Fazıl'ın da mürebbiyesi olan -şairin ifadesiyle roman-

⁹ Necip Fazıl Kısakürek, *Çile*, Büyük Doğu Yay., İstanbul 2013, s. 403.

¹⁰ Necip Fazıl Kısakürek, *O ve Ben*, Büyük Doğu Yay., İstanbul 2011, s. 10.

tik kokona- matmazel de bu konakta bulunur. Ayrıca birer fayton ve kupa arabasıyla “*Şahin ve Mazlum*”¹¹ adlarındaki kestane dorusu iki Macar atı da konağın vazgeçilemezleri arasındaki yerini alır.

Harem ve selamlık bölümleriyle mimarisini bütünleyen bu konak; iki kapılı, dört katlı, “yirmi odalı” bir yapıyı bünyesinde barındırır. Konağın her bölümünde, zamandan süzülün envaîçeşit hatıralar cıvıldaşır. Yedikule’den gelen tren sesleriyle geçmiş zaman katarı şimdiki zamana düğümleir. Bütün müştemilatıyla bu konak, kimileyin rengârenk yaşamışlıklara şahitlik ederken kimileyin de söz konusu konağın ince bir emekle yoğrulmuş birimlerinden çığlık çığlığa sesler akar.

Necip Fazıl’ın hikâye, tiyatro ve şiirlerine konu olan bu konak, kendine mahsus mimarisiyle oldukça girift bir yapı arz eder. Konağın dokusuna dâhil olan büyüklü küçüklü odalar, merdivenler, geçitler, sağlı sollu dehlizler birbiri peşi sıra kıvrılır. Her köşeye, her an umulmadık bir akşam havası çöker. Rutubet kokusu hiçbir zaman eksilmez buradan.

Konağın her katında ayrı bir âlem yaşanır. Bir dünyaya açık olanı öbürüne kendi varoluşunu kapatır. Ses geçirmez duvarlar örülür arada. Âdeta şairin *Muhasebe* şiirinde resmettiği hayattan izler, işaretler taşır burası. Birbirinden ayrı dünyaların insanları zoraki bir araya gelmiş görüntüsü verir. Konakta baştan sona farklı iklimlerin havası teneffüs edilir.

¹¹ Necip Fazıl Kısakürek, *O ve Ben*, Büyük Doğu Yay., İstanbul 2011, s. 11.

Necip Fazıl'ın çocuk denecek kadar gençken yazdığı “*Bir Yalnızlık Gecesinde Vehimleri*”¹² nde anlatılan bu konak, adı geçen hikâyenin mekânı olarak tebellür eder.

Şair, varlığını didikleyen marazi hassasiyetlerin saldırısına bu konakta uğrar. Söz konusu marazi hassasiyetlerin ilk merhalesi korku olur. O, ne yana dönse varlığını korku çarkının dışına taşıyamaz. Gitgide geceler boyu uyuyamaz hâle gelir. Bu durum, onda her türden sese karşı dikkat bilincinin gelişmesini de beraberinde getirir. Çocukluk ülkesinin bitip tükenmeyen atlasından dalgıçlıklar öğrenden şair, eserlerinde bütün ayrıntılarıyla yaşadığı konak hayatından kesitler aktarır. Ayrıntı avcılığını öğrendiği zengin çocukluk yaşantısının evreninden acılar sağlar hep.

Şairin şiir, hikâye, roman ve tiyatrolarında söz konusu konaktan çizgilere rastlamak şaşırtıcı olmasa gerektir. Çünkü insan, içinde yaşadığı mekânlarla kurduğu ünsiyetten kolay kolay sıyrılamaz. Mekâna sirayet eden ruh, yaşantıların örgüsüyle kendini açığa vurur. Her bakımdan insanın ruhsal ve fiziksel hâllerinin yankısı yaşadığı mekânın renkleriyle etkileşir. Bu etkileşme neticesinde de insan, kendi ruhunun iç hayatından dışarıya sesler, seslenişler, renkler ve çizgiler aktarır. Adına ömür dediğimiz hayatın toplamı böylelikle asıl yatağında akmaya başlamış olur.

¹² Necip Fazıl Kısakürek, *Hikâyelerim*, Büyük Doğu Yay., İstanbul 2014, s. 7.

Konakta büyükbabam, bütün özeniş ve değişmelere rağmen, saffetli ve Anadolu'lu kalma seciyesinden; cici annem de, kâbus çatılarının ördüğü büyük şebir kadınında, karar-mış bir iş hayatın dışına fıskırttığı bunalma halinden birer mostra...¹³

Mehmet Hilmi Efendi, *Mecelle*'yi kaleme alan heyet içerisinde imzası bulunduğundan dolayı 6 Ekim 1902'de Fransızlar tarafından "Légion d'honneur" nişanıyla mükâfatlandırılır. II. Abdülhamid Han'a Ermenilerce girişilen suikastın tarihi muhakemesini de o yapar. Mahkeme reisi olarak gösterdiği dirayet nedeniyle Abdülhamid tarafından 11 Eylül 1906'da "Birinci rütbe Mecidî nişanı"¹⁴ yla taltif edilir.

Mehmet Hilmi Efendi, İstanbul Cinayet Mahkemesi ve İstinaf Reisliği'nden 1909'da emekli olur. O günün parasıyla emekli maaşı olarak 80 altına imza atar. Emekli aylığı, her ay düzenli olarak adliye mutemedi tarafından konağa getirilir. Aybaşlarında mutemede kapıyı açan uşağın yanındaki ikinci kişi daima Necip Fazıl olur. Necip Fazıl, para torbasını kaptığı gibi büyükbabasına götürür. Mehmet Hilmi Efendi'nin diğer torunları ise Necip Fazıl'ın ardı sıra dizilir. Necip Fazıl, payına düşen bir altını her ay başında muntazam bir biçimde alırken öbür torunların payına gümüş kuruşlar ve çeyreklerden başkası düşmez.

Mehmet Hilmi Efendi, 19 Mayıs 1916'da dünyadaki yolculuğunu tamamlar. Büyükbabasının vefatıyla yaslanacak

¹³ Necip Fazıl Kısakürek, *O ve Ben*, Büyük Doğu Yay., İstanbul 2011, s. 14.

¹⁴ Necip Fazıl Kısakürek, *Kafa Kâğıdı*, Büyük Doğu Yay., İstanbul 2011, s. 63.